

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 6Co/267/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225179  
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212225179.7

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a členov senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a JUDr. Branislava Krála, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 165,96 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 20. januára 2015, č. k. 19C/205/2012-172, pomerom hlasov 3 : 0, takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy v peniazoch 165,96 eur, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II. Súd prvého stupňa zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že vec prejednal v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. na pojednávaní dňa 20. 1. 2015, v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovanej, ktorí sa nedostavili, hoci boli riadne predvolaní. Žalobca podaním, doručeným súdu prvého stupňa dňa 16. 1. 2015, žiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Súčasne navrhol prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude podľa žalobcu zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania veci. S poukazom na ust. § 109 ods. 2 písm. c/ a § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. súd prvého stupňa dospel k záveru, že nebol daný dôvod na prerušenie konania ani podľa jedného z týchto ustanovení, a preto návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol. Uviedol, že sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 16. 10. 2012, č. k. 2NcC/87/2012-191, bola uznesením Ústavného súdu SR z 20. 6. 2013, č. k. IV. ÚS 388/2013-11 (súd prvého stupňa zrejme omylom uvádza č. k. IV. ÚS 388/2013-111), odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie a podľa jeho názoru neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil, že v exekučnej veci oprávneného žalobcu proti povinnému Q. B., vedenej na súde prvého stupňa pod sp. zn. 39Er/5723/2006, exekučný súd rozhodol

uznesením z 24. 1. 2011, č. k. 39Er/5723/06-17, o návrhu žalobcu, ako oprávneného, na zmenu súdneho exekútora z Q.. M. E. na Exekútorský úrad Q.. T. K., doručeného súdu prvého stupňa dňa 6. 10. 2010. Pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora teda súd prvého stupňa ako exekučný súd nedodrжал zákonnú 30-dňovú lehotu, keď o nej rozhodol za 109 dní. Súd prvého stupňa preto vychádzal z toho, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu a tento prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu bol splnený. Ďalšie kumulatívne predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom, však podľa jeho záverov splnené neboli. K existencii majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ako druhého predpokladu, súd prvého stupňa poukázal na to, že v priebehu exekúcie, v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť súdu nemôže vzniknúť, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Čo sa týka náhrady majetkovej škody, predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov, spojených s činnosťou žalobcu, uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky, súd prvého stupňa uviedol, že aj v prípade, ak by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je žalobca povinný preukázať. Žalobca nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencii adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Z exekučného spisu však žiadne urgencie zo strany žalobcu nevyplývajú a žalobca tieto ani nijako nepreukázal. Zároveň súd prvého stupňa poukázal na to, že paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou. Ide iba o jednostranné tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a teda žalobca neuniesol dôkazné bremeno v tomto smere. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, súd prvého stupňa uviedol, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť jej preukázania. Žalobca svoje tvrdenia, že nezákonným zásahom bola vyvolaná situácia, ktorá ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, ničím nepreukázal ani nekonkretizoval. Súd prvého stupňa mu preto nemohol priznať náhradu nemajetkovej ujmy na základe jeho abstraktných tvrdení. K argumentácii žalobcu, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti a u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, súd prvého stupňa poukázal na to, že žalobca nevyužil svoje zákonné možnosti a neurogoval vydanie rozhodnutia na súde ani nepodal sťažnosť na prípadné prietahy v exekučnom konaní. Okrem toho, s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/675/2011, súd prvého stupňa zaujal stanovisko, že nepríjemnosti spôsobené členom vo vedení spoločnosti, možno zohľadniť iba v obmedzenej miere a že v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu, spôsobenú prípadnou neprímeranou dĺžkou konania, by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, pretože im nevzniká ujma priamo, nie je daná príčinná súvislosť. Súd prvého stupňa dodal, že nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. V prejednávanej veci exekučný súd k rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora potreboval súčinnosť pôvodného exekútora, ktorý ale nedodrжал lehotu na vyjadrenie a zaslanie exekučného spisu, a preto nebolo objektívne možné, aby exekučný súd dodržal zákonnú lehotu. Poznamenal, že o zmene exekútora rozhodol za 109 dní, čo je v porovnaní s dobou trvania exekučného konania od roku 2004 doposiaľ výrazne krátky časový interval. Podľa súdu prvého stupňa nedodržanie zákonnej lehoty o 79 dní nemohlo žalobcovi spôsobiť neistotu alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy, pričom je neprípustné, aby žalobca prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolvencie povinného na súd. Treba zohľadniť aj to, že ak žalobca poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolvencie povinného a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Vzhľadom na tieto skutočnosti bol súd prvého stupňa toho názoru, že dostatočným zadosťučinením pre žalobcu je konštatovanie porušenia jeho práva. Uviedol tiež, že nemohol skúmať porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, na ktoré žalobca poukazoval v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu, pretože samotné porušenie tohto práva patrí výlučne do právomoci ústavného súdu a žiadne konanie, v ktorom by bol konštatovaný prietah v konaní, sa nevedlo (žalobca to netvrdil ani nepreukázal). Zdôraznil, že aj ak by sa potvrdilo porušenie základných práv žalobcu, bolo by potrebné preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy, čo žalobca nepreukázal. Napokon žalobca podľa súdu prvého stupňa nepreukázal ani existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou škodou a

nemajetkovou ujmu, ako tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu. Nepreukázal totiž, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak, keďže ako vyplýva z exekučného spisu, exekučné konanie nebolo do dnešného dňa skončené. Námietku premlčania uplatnenú žalovanou súd prvého stupňa vyhodnotil ako neopodstatnenú. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu v konaní úspešnej žalovanej nepriznal, keďže jej žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vec prejednal v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O. s. p.) napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny s nimi spájané, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že už v žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, treba z konania vylúčiť. To, že krajský súd v označených skutočnostiach nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, podľa žalobcu nič nemení na tom, že v jeho očiach, a objektívne aj v očiach verejnosti, nie je možné tohto sudcu považovať za nestranného, a to aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov, v skutkovo a právne totožných veciach (príkladmo poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo 17. 10. 2012, č. k. 11NcC/46/2012-24), ako aj s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, a preto podľa neho nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci súdom prvého stupňa (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy prebehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu. Namietol, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu ignoroval, a to napriek tomu, že žalobca trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde. Vytýkal tiež súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Zastával názor, že súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je pritom dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd vydal poverenie, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Ďalej žalobca poukázal na zásadu kontradiktórnosti a namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd prvého stupňa podľa žalobcu porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Poznamenal, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, pričom len také listiny by mohli slúžiť ako dôkaz. Ku skutočnosti, že žalovaná sa vo veci napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadrila žalobca uviedol, že súd prvého stupňa mal preto rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. na základe žalobcom tvrdeného skutkového stavu. Súd prvého stupňa však namiesto toho bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil a následne vo veci meritórne rozhodol. Žalobca taktiež namietal, že súd prvého stupňa úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, a preto je napadnutý rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa neho vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikli. Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo nemožno ústavnoprávne akceptovať. Žalobca

nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by súd rozhodol o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Podotkol, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť, a teda ani znášať náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Žalobca poukázal na skutočnosť, že pri vyčíslení majetkovej škody vychádzal z účtovnej agendy, ktorú, vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť, obdobne ako pracovné a obchodné zmluvy. Dôkazy o výške majetkovej škody, vrátane znaleckého posudku, ktorý si nechal vyhotoviť, chcel predložiť v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy vrátane tých, ktoré vznikli po podaní žaloby v dôsledku narastania škody. Namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom č. 1/2014, vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý žalobca založil ako dôkaz o vzniku škody a z ktorého jednoznačne vyplývajú konkrétne náklady vynaložené žalobcom v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, žalobca vytykal súdu prvého stupňa, že vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote, zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, hoci sám súd prvého stupňa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Namietal, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmu analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Za irelevantné považoval úvahy súdu prvého stupňa o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, keďže súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, taktiež úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom, ako aj úvahy o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, pretože tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. Mal za to, že všetky problémy, ktoré boli vyvolané v jeho právnej sfére nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. V závere svojho odvolania žalobca k návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol tento súdu prvého stupňa doručený pred nariadeným pojednávaním, súd prvého stupňa bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Súd prvého stupňa sa správne pred meritórnym rozhodnutím zaoberal návrhom žalobcu na prerušenie konania a dospel aj k správne záveru, že v danej veci neboli dané dôvody na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. (obligatórne prerušenie konanie) ani v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (fakultatívne prerušenie konania). Odvolací súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že ako vyplýva z obsahu spisového materiálu (č. l. 156) a ako správne uvádza aj súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, ústavná sťažnosť žalobcu, predmetom ktorej bolo rozhodnutie o porušení jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 10. 2012, sp. zn. 2NcC/87/2012, bola uznesením Ústavného súdu SR z 20. júna 2013, č. k. IV. ÚS 388/2013-11, odmietnutá pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie. Z toho je zrejmé, že tak v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o návrhu žalobcu na prerušenie konania, ako aj už v čase podania tohto návrhu (dňa 16. 1. 2015), na Ústavnom súde SR žiadne konanie o predmetnej ústavnej sťažnosti

žalobcu neprebíhalo. Za tejto situácie preto nebolo možné konanie v prejednávanej veci prerušiť do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde SR, keďže toto už bolo skončené.

Názor žalobcu, že súd prvého stupňa mal rozhodnúť o jeho návrhu na prerušenie konania samostatným uznesením pred rozhodnutím o veci samej, nemá oporu v žiadnom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Súdu prvého stupňa nič nebránilo, aby tým istým rozhodnutím (napadnutým rozsudkom) rozhodol o veci samej a súčasne aj o návrhu žalobcu na prerušenie konania, keďže tento návrh žalobcu nepovažoval za opodstatnený. Súd prvého stupňa týmto postupom neporušil procesné práva žalobcu, ktorý mal možnosť napadnúť odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým nebolo vyhovené jeho návrhu na prerušenie konania, pričom túto možnosť žalobca aj využil. V nadväznosti na uvedené tak odvolacie námietky žalobcu v tomto smere nie sú dôvodné a súd prvého stupňa nepochybil, keď v napadnutom rozsudku zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a pristúpil k rozhodovaniu o merite veci.

Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že súd prvého stupňa stanovil termín prvého pojednávania na deň 24. 6. 2014, ktoré však bolo odročené bez prejednávania veci za účelom predloženia spisu Najvyššiemu súdu SR na rozhodnutie o dovolaní žalobcu. Následne stanovil ďalší termín pojednávania na deň 20. 1. 2015. Predvolanie na toto pojednávanie bolo žalobcovi doručené dňa 2. 1. 2015 a jeho právnomu zástupcovi dňa 29. 12. 2014 (viď doručky na č. I. 141). Žalobca ani jeho právny zástupca sa na toto pojednávanie nedostavili. Dňa 16. 1. 2015 elektronickým podaním právny zástupca žalobcu odoslal súdu prvého stupňa podanie (č. I. 145), ktorým požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania, z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd SR podľa čl. 127 Ústavy SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyklúčenia sudcu povereného prejednávaním veci, navrhol prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Ako bolo uvedené vyššie, v predmetnej veci takúto ústavnú sťažnosť žalobcu ústavný súd odmietol uznesením zo dňa 20. júna 2013, č. k. IV. ÚS 388/2013-11, a teda v čase pred rozhodnutím súdu prvého stupňa, resp. ešte aj pred doručením predvolania na pojednávanie vytyčené na deň 20. 1. 2015 žalobcovi a jeho právnomu zástupcovi. Z toho vyplýva, že dôvod na odročenie pojednávania nebol daný, keďže už v čase doručenia predvolania na pojednávanie vytyčené na deň 20. 1. 2015 bolo žalobcovi už viac ako rok zrejme, že jeho ústavná sťažnosť bola odmietnutá. Zároveň žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila elektronickým podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 16. 1. 2015 s tým, že nežiadala o odročenie pojednávania. Vzhľadom na to, súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 20.1.2015 vo veci pojednával a meritórne rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 druhá veta O. s. p.), s prihliadnutím na obsah spisu a na dosiaľ vykonané dôkazy. Tento postup súdu prvého stupňa bol v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. a súd prvého stupňa ním neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Odvolací súd poznamenáva, že žalobca bol aj riadne poučený o procesných právach účastníka konania, vrátane možnosti postupu súdu podľa § 101 ods. 2 O. s. p. ešte spolu s predvolaním na prvé pojednávanie vytyčené na deň 24. 6. 2014 (viď doručka na č. I. 109).

Nedôvodná je aj odvolacia námietka žalobcu, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Odvolací súd k tejto argumentácii žalobcu uvádza, že uznesením zo dňa 16. októbra 2012, č. k. 2NcC/87/2012-24, rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava II (vrátane zákonnej sudkyne Q.. K. H.), nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci, s výnimkou sudkyne Q.. W. W., ktorú z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčil. Ústavná sťažnosť žalobcu proti predmetnému rozhodnutiu odvolacieho súdu pritom bola v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom SR odmietnutá pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie (IV. ÚS 388/2013-11 z 20. júna 2013).

Neobstojí ani argumentácia žalobcu, že vzhľadom na to, že žalovaná sa k žalobe napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadрила, súd prvého stupňa mal vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Pre rozhodnutie veci takýmto rozsudkom totiž neboli splnené podmienky, keďže žalovaná sa k žalobe písomne vyjadрила podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 9. 8. 2013 (č. I. 56), ktoré bolo doručené aj právnomu zástupcovi žalobcu dňa 16. 6. 2014 (viď doručka na č. I. 111), spolu s poučením o procesných právach účastníka konania a predvolaním na pojednávanie stanovené na deň 24. 6. 2014. Navyše aj v prípade, ak sú splnené zákonné podmienky uvedené v § 153b ods. 2 O. s. p., je len na úvahe

súdu, či rozhodne rozsudkom pre zmeškanie alebo nie, keďže ust. § 153b O. s. p. vyjadruje možnosť súdu rozhodnúť týmto spôsobom, nie povinnosť.

Odvolačný súd nepovažoval za dôvodné ani odvolacie námietky žalobcu ohľadom toho, že postupom súdu prvého stupňa mu mala byť odňatá možnosť konať pre súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, okrem iného aj znalecký posudok. Odvolačný súd v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 120 ods. 1 prvá veta v spojení s ods. 4 O. s. p., podľa ktorého je povinnosťou účastníka konania predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, o čom bol žalobca aj riadne poučený už spolu s predvolaním na prvé pojednávanie vytyčené na deň 24. 6. 2014. Žalobca si však túto svoju povinnosť napriek vedomosti o vytyčenom termíne pojednávania (20. 1. 2015), ktorého sa z vlastnej vôle nezúčastnil, nesplnil a neoznačil žiadne ďalšie dôkazy, z ktorých mala vyplývať výška ním uplatnenej škody. V zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O. s. p. bol pritom súd prvého stupňa povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi ako účastníkovi konania bola súdom prvého stupňa daná možnosť na vykonanie procesných úkonov a účasti na pojednávaní, avšak keďže sa žalobca na pojednávanie nedostavil a nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, resp. prípadný dôvod, pre ktorý žiadal o odročenie pojednávania, neexistoval ani v čase jeho nariadenia a iný dôležitý dôvod žalobca neuviedol, súd prvého stupňa nepochybil, keď vec v jeho neprítomnosti prejednal podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a s prihliadnutím na obsah spisu aj vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

Odvolačný súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho nie je dôkazom o vzniku a výške škody. Napokon žalobca ani ich vynaloženie v konkrétnom prípade nepreukázal, čím neuniesol dôkazné bremeno v konaní. V tomto smere odvolačný súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie napadnutého rozsudku súdom prvého stupňa. Odvolačný súd súhlasí aj s názorom súdu prvého stupňa, že v priebehu exekúcie, v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť exekučného súdu nemôže vzniknúť, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe. Ďalšie dokazovanie výšky škody bolo zároveň právne bezvýznamné, keďže žalobca neuniesol ani dôkazné bremeno preukázania príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom štátu a údajným vznikom škody na jeho strane, ktorú v konaní nepreukázal. Súd prvého stupňa preto nebol povinný oboznámiť sa so znaleckým posudkom č. 1/2014, na ktorý poukazoval žalobca elektronickým podaním zo dňa 13. 6. 2014 a ktorého originál mal založiť do spisu v inej veci vedenej na súde prvého stupňa pod sp. zn. 9C/28/2012, resp. neoboznámenie sa súdu prvého stupňa s týmto posudkom, vzhľadom na nepreukázanie príčinnej súvislosti nemá vplyv na správnosť napadnutého rozsudku. Navyše odvolaciemu súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že predmetný znalecký posudok nepreukazuje vznik a výšku skutočnej majetkovej škody v tejto konkrétnej veci, ale iba analyzuje mzdové náklady, náklady na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému a na ich základe vyčísluje majetkovú škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, diferencovane podľa jednotlivých typov žalôb, t. j. či ide o žaloby o náhradu škody, spôsobenej v dôsledku oneskoreného rozhodnutia o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo o žaloby o náhradu škody, spôsobenej v dôsledku oneskoreného rozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora, teda len všeobecne podľa jednotlivých typov žalôb, nie však konkrétne v danej veci.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V prípade právnickej osoby totiž nemožno hodnotiť jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije, resp. jej súkromný život a spoločenské uplatnenie. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák. Odvolačný súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by postupom žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku ním namietaného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyše, takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť žalobcu. Odhliadnuc od uvedeného, odvolačný súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal, že by mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnom exekučnom konaní vznikla nemajetková ujma (t. j. za predpokladu, že by zák. č. 514/2003 Z. z. umožňoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj právnickej

osobe) a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi deklarovanou nemajetkovou ujmom a postupom súdu pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora.

Neobstojí ani argument žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Podľa odvolacieho súdu je napadnutý rozsudok preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj náležite interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. Napokon neopodstatnená je i námietka žalobcu, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach rovnako formulárovým spôsobom. Je známou skutočnosťou, že žalobca podal na súdy SR množstvo žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu, resp. oneskorené poverenie exekútora vykonaním exekúcie). Všetky tieto žaloby žalobca odôvodnil rovnako (t. j. "formulárovo"), keď rozdiely sa týkajú iba označenia toho - ktorého exekučného konania, označenia povinného, označenia súdneho exekútora a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tohto stavu nemožno vytýkať súdu prvého stupňa, že rozhodnutia v týchto veciach odôvodňuje rovnako, resp. obdobne. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by takýto postup súdu prvého stupňa nebol zákonný. Odvolací súd poznamenáva, že je to práve žalobca a nie súd prvého stupňa, ktorý nevenoval dostatočnú pozornosť priebehu konania, keď vo svojom formulárovom odvolaní, ktoré v rovnakom znení podával aj v iných veciach, namieta aj skutočnosti a vytýka súdu prvého stupňa také pochybenia, ktoré z napadnutého rozsudku nevyplývajú, resp. ktoré sú podľa obsahu spisu nedôvodné a pokiaľ by žalobca mal dostatočné vedomosti o danom konaní, musel by o nich vedieť (napr. odvolacie námietky týkajúce sa nepodania vyjadrenia žalovanej k žalobe).

Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako vo výroku vecne správny, potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.